Č. j. 5 Azs 67/2004 – 49

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **K. V.**, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR,** odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 52 Az 112/2003 - 19,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2002, č.j. OAM-434/LE-VL07-C10-2002, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2, a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších právních předpisů (zákon o azylu), ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Současně žalovaný vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění. Stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou, v níž se odvolal proti rozhodnutí správního orgánu s odůvodněním, že je jeho život ohrožen, neboť jej pronásleduje nějaká skupina osob.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 10. 2003, č. j. 52 Az 112/2003-19, který stěžovatel převzal dne 15. 1. 2004. V odůvodnění rozsudku se soud ztotožnil se žalovaným správním orgánem, co se týče dostatečného zjištění skutkového stavu a posouzení důvodů, jimiž byly potíže se soukromými osobami, které vydíraly stěžovatele za pomoci fyzického násilí.

Proti zamítavému rozsudku soudu 1. stupně, podal stěžovatel včas kasační stížnost, v níž zdůvodňuje, proč dle jeho názoru splňuje podmínky udělení azylu v ČR a požaduje, aby Nejvyšší správní soud jeho stížnost přezkoumal.

Stěžovatel je přesvědčen, že důvody, které před orgánem Policie ČR při pohovoru dne 29. 5. 2002 uvedl (přestože v té době ještě téměř neovládal český jazyk a neuváženě nepožádal o tlumočníka a nedokázal tedy vše plně vyjádřit) jsou postačující. Ve své kasační stížnosti uvádí, že to, že byl dlouhodobě a opakovaně vydírán neznámými osobami, byl zbit a okraden o cenné věci, to vše na území Ukrajiny, je i v napadeném rozhodnutí MV ČR považováno za nesporné. Skutečnost, proč se tak stalo, nedokázal při pohovoru právě pro jazykovou bariéru definovat, resp. blíže vysvětlit, a měl zato, že samotné toto vydírání a zbití je důvodem pro azyl. Proto blíže neuvedl, že byl přepaden, vydírán a okraden pro svůj západoukrajinský původ a maďarské předky. Stěžovateli bylo, jak tvrdí v kasační stížnosti, na Ukrajině vyhrožováno, že pokud by hledal ochranu u místní policie, byl by zabit. Stěžovatel namítá, že když se snažil o tomto říci něco podrobnějšího při pohovoru, bylo mu řečeno, že to stačí, proto již víc nic nesdělil.

Stěžovatel navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí krajského soudu zrušeno a věc byla opětovně projednána, rovněž žádá o odkladný účinek kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a musel ji odmítnout z následujících důvodů.

Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 téhož zákona nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

V podané kasační stížnosti se stěžovatel dovolával důvodu pro udělení azylu obsaženého v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, jmenovitě odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, když uvádí obavy o svůj život v souvislosti s vydíráním ze strany soukromých osob; v žalobě však taková tvrzení zpochybňující rozhodnutí žalovaného uvedena nebyla, když se stěžovatel omezil pouze na obecné vyjádření nesouhlasu s obsahem rozhodnutí správního orgánu s tím, že se cítí ohrožen pronásledováním nějakou skupinou. Stěžovatelovy výtky ohledně jazykové bariéry při pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 29. 5. 2002 shledal Nejvyšší správní soud jako zcela bezdůvodné, protože uvedený pohovor, jak patrno ze spisu, byl veden v jazyce ruském, jemuž rozumí, a za účasti tlumočníka; stěžovatel omezován ve svém vyjádření nebyl, což svým podpisem stvrdil.

Jestliže až nyní v podané kasační stížnosti stěžovatel opírá svůj důvod, pro který mu měl být azyl udělen, o důvodný strach z pronásledování z důvodu jeho rasy a s tímto spojuje obavy o svůj život ze strany pronásledující skupiny, uvádí tak nové skutečnosti. Nejvyšší správní soud k takovým skutečnostem nemůže přihlížet, neboť je stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), ačkoliv měl možnost k jeho uplatnění ve správním nebo soudním řízení. Opírá-li se důvod kasační stížnosti popírající správnost právního závěru o neexistenci důvodu pro udělení azylu výhradně o tyto nové skutečnosti, jde o důvod kasační stížnosti, který je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustný, neboť jej stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Jelikož kasační stížnost stěžovatele neobsahuje žádný jiný stížnostní důvod, je podle citovaného ustanovení nepřípustná jako celek.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně, proto se již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení vzhledem k ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. a § 120 s. ř. s., neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. 5. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu